

var mere end 5 år gamle. En forældelsesfrist på 5 år ville derfor betyde en væsentlig svækkelse af retshåndhævelsen på området, mens man fandt det forsvareligt at fastsætte en forældelsesfrist på 10 år, selv om en del af sagerne ville være forældede også med en sådan forældelsesfrist, jf. Folketingstidende 1971-72, tillæg A, sp. 233-235.

2.2. Justitsministeriets overvejelser

Som det fremgår af pkt. 2.1.1., er det i dag kun skattesvig og indsmugling, der er omfattet af den særlige strafforhøjelsesbestemmelse i straffelovens § 289. Der er således ikke parallelitet mellem strafferammerne for grov skattesvig og grov moms-svig, idet moms-svig af særlig grov karakter maksimalt kan straffes med fængsel indtil 2 år, jf. momslovens § 81, stk. 3, medmindre omstændighederne i det enkelte tilfælde giver grundlag for at henføre forholdet under straffelovens § 279 om bedrageri.

Endvidere gælder der forskellige forældelsesfrister på disse områder, idet strafansvar for momsunddragelse i almindelighed forældes efter 5 år, mens strafansvaret for lignende overtrædelser af skattelovgivningen først forældes efter 10 år, jf. herved pkt. 2.1.2.

Skatteministeriet har som led i regeringens ønske om over en bred front at styrke indsatsen over for den økonomiske kriminalitet anbefalet, at straffeloven ændres, således at der gennemføres en harmonisering af reglerne for overtrædelse af henholdsvis momsloven og skattekontrolloven.

Efter Skatteministeriets opfattelse bør grove overtrædelser af momsloven omfattes af straffelovens § 289. Endvidere bør overtrædelser af momsloven også undergives en forældelsesfrist på 10 år.

Justitsministeriet er enig i, at der bør gennemføres en sådan strafferetlig ligestilling mellem skattesvig og moms-svig. Justitsministeriet lægger i den forbindelse i lighed med Skatteministeriet bl.a. vægt på, at statens provenu ved opkrævning af moms er lige så beskyttelsesværdigt som provenuet af indkomstskatterne, og at omstændighederne ved moms-svig ikke adskiller sig så væsentligt fra skattesvigtilfældene, at det kan begrunde forskellige strafmaksima og forældelsesfrister.

Endvidere vil en udvidelse af straffelovens § 289 til at omfatte grove overtrædelser af momsloven kunne medvirke til en forenkling af sagerne om grove overtrædelser af momsloven, idet det ikke - for at henføre forholdet under straffeloven - vil være nødvendigt i det enkelte tilfælde at skulle føre bevis for, at betingelserne for at dømme for bedrageri, jf. straffelovens § 279, er opfyldt.

Det foreslås på den baggrund, at straffelovens § 289 ændres, således at der bliver mulighed for at straffe moms-svig af særlig grov karakter med fængsel indtil 4 år. Endvidere foreslås straffelovens § 93, stk. 3, ændret, således at alle overtrædelser af momsloven, hvorved nogen unddrager sig betaling af afgift, eller som medfører, at nogen uberettiget opnår udbetaling af afgift, undergives en forældelsesfrist på 10 år.

I forhold til de grove moms-sager, der i dag behandles efter momsloven med et strafmaksimum på fængsel i 2 år, indebærer forslaget en skærpelse. I forhold til de moms-sager, hvor betingelserne er opfyldt for at henføre forholdet under straffelovens § 279 om bedrageri, der efter straffelovens § 286, stk. 2, i grove tilfælde har et strafmaksimum på fængsel i 8 år, vil en anvendelse af § 289 indebære et strafmaksimum på fængsel i 4 år. Da den foreslåede udvidelse af § 289 har til formål at medføre en strafs-kærpelse i de grove moms-sager, tilsigtes der ikke hermed en samtidig straffempelse i forhold til de grove moms-sager, der hidtil er blevet henført under straffelovens § 279, og hvor der er eksempler på straffe af fængsel i 4 år og 6 måneder. For sådanne sager vil dette efter omstændighederne kunne sikres ved en anvendelse af strafforhøjelsesreglen i straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt.

Det tilføjes, at Justitsministeriet ikke med dette forslag har taget stilling til, i hvilket omfang der måtte være grundlag for en yderligere udvidelse af straffelovens § 289 eller for at foreslå andre initiativer med henblik på at bekæmpe økonomisk kriminalitet rettet mod offentlige midler. Videre overvejelser om disse spørgsmål sker i Udvalget om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet, jf. pkt. 1.4.

Om forslagernes nærmere indhold henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, 2, og 7.

3. Svig med midler fra De Europæiske Fællesskabers budgetter.

3.1. Konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

Formålet med konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EU-svigskonventionen), jf. lovforslagets bilag 1, er at styrke det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne om bekæmpelse af svig med fællesskabsmidler.

Ved konventionen forpligter medlemsstaterne sig på grundlag af en fælles definition af svig til at betragte svig med fællesskabsmidler som en strafbar handling og til at fastsætte strafferetlige sanktioner, herunder frihedsstraf der kan medføre udlevering.